

[Arne Melchior]

selv, der betegner dette som forbrydelser. Og § 133, den første i kapitlet, siger:

»Den, som fremkalder opløb med det forset at øve eller true med vold på person eller gods, straffes med fængsel indtil 3 år eller hæfte.«

Går vi så frem til § 134 – dette i § 133 er jo straks noget med »true« og »vold«, så det er måske en voldsom ting, som kræver en kraftig straf – ser vi, at den siger følgende:

»Deltagere i et opløb, der vidende om, at påbud om at skilles er forkyndt på foreskrevet måde, ikke efterkommer dette, straffes med bøde eller hæfte indtil 3 måneder eller under skærpente omstændigheder med fængsel i samme tid.«

Og § 134 a er tilsvarende og lyder:

»Deltagere i slagsmål eller i anden grov forstyrrelse af ro og orden på offentligt sted straffes, såfremt de har handlet efter aftale eller flere i forening, med hæfte eller med fængsel indtil 6 måneder.«

Det vil sige, at der ikke skal meget andet end slagsmål til, før der er tale om fængselsstraf som sanktion. Derfor kan dette, at vi ønsker fængselsstraf under skærpente omstændigheder for fysiske blokader, som jeg i øvrigt straks skal kendetegne nærmere, ikke være nogen nydannelse eller nogen skærpelse af de betragtninger, der ligger bag den eksisterende lovs ordlyd.

Den socialdemokratiske ordfører sagde, at strejker skal have lovlighedens karakter. Det har vi ikke anfægtet på ringeste måde. Der er ingen af os, der drømmer om at forbyde strejker, og dette lovforslag har intet med strejker at gøre. At fysiske blokader ofte optræder i en strejkesituation, men langtfra altid, er så en anden ting.

Venstres ordfører mente også, at man kunne nøjes med ordensforskrifter og måske ikke behøvede det i loven. Der vil jeg altså henvise til det, jeg netop har sagt om, at slagsmål eller opløb og den slags allerede under skærpente omstændigheder er belagt med frihedsstraf i gældende lov.

Så nævner fru Nathalie Lind betænkningen af 1976. Ja, det var netop i 1976, men der er sket ting og sager siden den tid, og vi siger også i bemærkningerne, at siden 1976 har der været en stigende tendens osv. osv.

Må jeg erindre tingets medlemmer om, at siden 1976 er der bl. a. sket den eskalering, at det ikke mere bare drejer sig om virksom-

heder, men at det nu også i visse perioder har bredt sig til institutioner, herunder skoler og læreanstalter. Ja, tilmed folketetinget var jo udsat for en fysisk blokade en times tid – jeg tror, det er et år siden – hvor et antal mennesker mente sig berettiget til at spærre folketingets medlemmer og øvrige beskæftigede her i huset adgangen til dette hus. Må jeg heroverfor citere grundlovens § 34, som siger:

»Folketinget er ukrænkeligt. Enhver, der antaster dets sikkerhed eller frihed, enhver, der udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende befaling, gør sig skyldig i højforræderi.«

Det er altså ikke mit udtryk, men grundlovens udtryk, og der var i virkeligheden tale om at antaste folketingets frihed, når man ikke ville tillade, at folketingets medlemmer samledes, således som de både er forpligtede og berettigede til. Det er derfor, der ikke er tale om noget med færdselslov eller ordensbestemmelser, men der er tale om en overtrædelse af grundloven. Jeg synes, fru Lis Starcke sagde det så fortrinligt, da hun i indledningen af sit indlæg sagde, at man hindrer ved en fysisk blokade i virkeligheden andre i udøvelsen af deres lovlige rettigheder. Det er korrekt, og det er altså endda grundlovsbestemte rettigheder, man hindrer.

Derfor er det ikke et spørgsmål om politivedtægten, således som også hr. Hagen Hagensen var inde på, og der er heller ikke tale om en kriminalisering, for jeg mener at kunne hævde, at fysisk blokade naturligvis des mere, jo længere den varer, er værre end slagsmål eller demonstrationer og opløb. Derfor er det ganske rimeligt, at der i hvert fald er en tilsvarende strafferamme. Der er ikke tale om at kriminalisere nogen, men der er tale om at yde 99 pct. af befolkningen, i virkeligheden 100 pct., den beskyttelse, som vi alle har krav på i henhold til grundloven og andre love.

Hr. Hagen Hagensen sagde også, at det skulle være tilstrækkeligt, at det følger af politivedtægten, at politiet kan gribe ind. Det er jeg stærkt i tvivl om at det gør. I hvert fald er det ikke mit indtryk, at politiet opfatter det på den måde. Jeg henviser her til de bemærkninger, vi har til lovforslaget, og som netop taler om, at det er hensigten, at politiet ved eget initiativ skal være forpligtet til at sikre adgangen. Vi ved fra mange udtalelser,